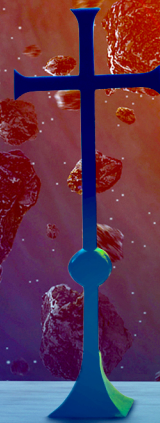

ROZHREŠENIE OTCA FABIANA

LUBOMÍR ŠOTTNÍK

Cena spoločnosti ESET
pre najlepšiu sci-fi poviedku 2022

Rozhrešenie otca Fabiana

Otca Fabiana prekvapilo, keď sa na palube Arkádie zoznámil s hviezdou súčasnej žurnalistiky Mattim Hannokenom. Jeho rozhovory, ako ten s imámom ultrakonzervatívnej moslimskej enklávy na Phobose či digitálne vzkrieseným vedomím Fridricha Barbarossu, mu priniesli slávu a vybudovali renomé niekoho, kto aktívne vyhľadáva tie najkurióznejšie príbehy. To tiež vysvetľovalo, prečo Fabian, jediný kňaz v okruhu niekoľkých svetelných rokov, upútal novinárovu pozornosť.

Pár dní po ich zoznámení sa stretli v lodnom bare. *Matti musel urobiť rezerváciu*, pomyslel si Fabian, keď zbadal novinára sedieť pri presklennej stene, cez ktorú sa do baru vlievalo svetlo z miliárd hviezd. V tom čase mala Arkádia poruchu medzihviezdneho pohonu – palubným technikom dávala zabrať, no kapitánka Nazaršejvová cestujúcich upokojovala, že to nie je nič, čo by sa nedalo svojpomocne opraviť –, a tak sa len kĺzala prázdnotou a svojim cestujúcim tak umožňovala kochať sa nekonečnosťou vesmíru. A tí sa na hviezdy najradšej pozerali s fľašou vína poruke.

Ani na ich stole nechýbalo víno. Po úvodom prípitku – presladená chuť prezrádzala, že pochádza z hydroponických plantáží obiehajúcich Zem – a výmene zdvorilostných fráz Fabian predbehol novinára a spýtal sa ho, prečo cestuje do kolónií na Lyuten b.

„K Luytenovej hviezde som sa vydal hľadať *príbeh*,“ Mattiho škandinávsky prízvuk ohýbal každé slovo jeho inak plynulej angličtiny, „v našej slnečnej sústave sa napísalo už o všetkom.“ Novinár následne kvetnato opísal svoje predstavy každodenného života kolonistov, pričom ich opakovane nazýval najväčšími priekopníkmi ľudskej civilizácie od čias zámorských objaviteľov.

Keď mu Matti otázku opätovoľ, Fabian len vágne odvetil, ako po príhovore pápeža Urbana XII. ucítil povinnosť šíriť Slovo medzi kolonistami. Matti sa chápavo usmial, ako rodič predstierajúci, že verí výmyslom prebujnenej fantázie svojho potomka. Potom sa kňazovi pozrel priamo do očí a spýtal sa: „Naozaj je to dôvod, prečo sa starnúci kňaz rozhodol slúžiť Bohu dvanásť svetelných rokov od planéty, kde sa narodil jeho syn?“

Otec Fabian namiesto odpovede do seba prehodil zvyšok vína v pohári. Nezvykol sa zdôverovať druhým, avšak vedomie, že sa s vyše stovkou cudzincov plaví vesmírom v pokazenej kazašskej lodi, mu začalo rozväzovať jazyk. Buď to, alebo to víno bolo prisilné. „Do kolónií,“ prehovoril po krátkom pohľade na hviezdy, „som sa vydal kvôli môjmu bratrancovi. Pracoval ako baník na asteroidoch, a tak som ho videl len zopárkrát. Ale posledné stretnutie s ním, na jeho smrteľnej posteli, ma ovplyvnilo. Vplyvom vesmírnej radiácie v ňom metastázovalo šesť nádorov.“

Novinár skrivil tvár do bolestnej grimasy.

„Presne tak. Myslím, že viete, akú daň si na človeku vyžiada rakovina. Ja som vtedy ešte nevedel. Myslel som, že bude vyzeráť rovnako ako predtým, ako hora svalov, ktoré som mu ako malý chlapec tak veľmi závidel. Bol som však šokovaný, keď som videl, že v posteli namiesto môjho bratranca ležal vychudnutý stavec s rukami tenšími ako jeho desaťročný bratranec. Bolo na ňom vidieť, že aj dýchanie ho nesmierne unavuje. Keď prišiel rad na mňa, aby som sa s ním rozlúčil, akoby sa mu do tela vrátila všetka stratená sila. Všetci neveriacky pozerali, ako ma chytil za ruku,“ Fabian si demonštratívne pravou rukou stisol ľavé predlaktie, „a povedal, aby som šíril Slovo.“

Matti pokojne sedel, akoby nepovedal nič výnimočné. *Všetci sa tak tvária, kým príhodu nepoviem celú*, pripomenul si kňaz a pokračoval v rozprávaní: „Zvláštne na tom bolo to, že rakovina hrtana ho pár mesiacov predtým pripravila o hlasivky.“

Mattiho obočie vystrelilo nahor.

„Dokázal len nezrozumiteľne mrmlať, no v ten deň prehovoril jasne a zreteľne. Každý v miestnosti to počul. Samozrejme, niektorí hovorili, že hlasivky v skutočnosti nemal poškodené. Iní zasa uvažovali, či nepočuli len to, čo chceli počuť. Nech to bolo akokoľvek, tie slová určili smer môjho života.“

„Ale to stále nevysvetľuje, prečo ste *tu*, na palube lode smerujúcej do kolónií,“ zdôraznil Matti, zatiaľ čo obom nalieval ďalší pohár vína, „veď bratrancovo želanie ste mohli splniť aj na Zemi.“

„To je len časť príbehu,“ odvetil kňaz a pokračoval spomienkami na štúdium v seminári, svoje rodiace sa ideály a šťastie, ktoré cítil v deň svojej vysviacky. Cítil sa tak blízko k naplneniu

svojho poslania, že aj v ten večer, o dvadsať rokov neskôr, sa zachvel. Náhlý výlev emócií uhasil vínom.

Matti využil chvíľu ticha: „Cítim, že teraz vo vašom príbehu príde zlom. Čo sa stalo?“

„Zrútili sa mosty,“ rýchlosťou, akou odpovedal, prekvapila aj kňaza.

„To je nejaká biblická metafora?“

„Nie. To je to, čo sa stalo. Viete, kňazstvo som si vždy spájal s budovaním mostov medzi ľuďmi a Bohom. Lenže všade, kde som bol, sa tieto mosty rúcali.“

„Ľudia zvyčajne nemajú radi, ak v ich blízkosti vyrastie stavba, s ktorou nesúhlasili,“ zašomral si novinár pre seba, no vzápätí sa hlasnejšie spýtal, „čím si to vysvetľujete?“

„Pripisujem to nezájmu o vieru. Nikde som nevidel úprimný záujem, vo viere taký potrebný. Nikde nebola viera, taká, aká má byť. Všade bola priemerná a plytká. Slúžila buď ako posledné útočisko starcov, návnada na voličov, módnny doplnok, alebo...“ Fabian utíšil svoj narastajúci hnev výdatným dúškom vína.

Medzičasom sa svetlá v bare, simulujúce pozemské striedanie dňa a noci, stlmili. Niektorí návštevníci s hlasnými zívnutiami vstávali od stolov, iní si objednávali posledné nápoje. Kňaz, posmelený tým, že je okolo nich menej uší, začal hovoriť aj o svojich misionárskych skúsenostiach, a o tom, ako šírenie Slova len zakrývalo vytlačanie pôvodných náboženstiev.

„Všade vznikali iba vratké a dočasné mosty, po ktorých nikto nekráčal. A tam, kde nie je viera, nie je ani Boh. Preto som v istom momente začal uvažovať,“ víno mu čoraz viac rozväzovalo jazyk, „či Boh na našu planétu nezanevrel.“

„Možno na ňu zanevrel, keď sme zbičovali a ukrižovali jeho jediného syna,“ odvetil Matti takisto posmelený alkoholom.

Kňaz na jeho poznámku nereagoval. Premýšľal, či o sebe znova neprezradil viac, ako mal.

Z myšlienok ho vytrhli Mattiho slová: „Takže k Luytenovej hviezde ste sa vydali hľadať ľudí hladných po Bohu. Ale ako vidím, s hľadaním nazaháľate ani počas cesty. Vo vašej... kaplnke.“

Otec Fabian sa pousmial nad opatrným použitím slova kaplnka. Novinár však mal pravdu. Na Arkádii bola kaplnka. Pôvodne to bola brífingová miestnosť, a tak mala všetko, čo potreboval:

dostatok miest na sedenie, dobrú akustiku a rečnícky pult, súčasne slúžiaci ako oltár. Premenu na kaplnku zavŕšil až projektor v tvare kríža vznášajúci sa v strede miestnosti pri strope, odkiaľ na okolité steny premietal pestrofarebné vitráže, repliky renesančných obrazov a na stenu za oltárom impozantný kríž so siluetou ukrižovaného Ježiša Krista. Tento prístroj dokázal aj tú najzanedbanejšiu miestnosť premeniť na dôstojný chrám. Preto každý kňaz-misionár, vrátane Fabiana, dostal kufrík s tromi takýmito projektormi.

„Áno, počas omši býva zaplnená približne pätina miest. Už som si začínal myslieť, že som našiel ľudí s ozajstným záujmom o vieru, ale...“

Novinár so záujmom zdvihol obočie: „Ale?“

„Ale potom sa mi jeden z nich, technik zo strojovej paluby, priznal, že kaplnka je skvelo zvukovo izolovaná, a teda je jedným z mála miest, kde si môžu oddýchnuť od hluku medzihviezdneho motora.“

Matti Hannoken sa tak nahlas rozosmial, až sa k nim otočilo tých pár ľudí, čo v bare ešte ostalo. Niektorí sa tiež zasmiali, akoby vedeli, o čom sa dvojica rozpráva.

„Prepáčte,“ Matti sa ešte natriasal smiechom, „možno ste natrafili len na nesprávnu posádku.“

Fabian smiech nezdieľal, iba dodal: „Odvtedy ich už nevpúšťam dovnútra. Takto si vieru nepredstavujem.“

„Možno je Boh ticho,“ poznamenal novinár a potom pozdvihol pohár: „Pripime si! Na kňaza, čo hľadá Boha a na novinára, čo hľadá príbeh.“

Fabian chcel namietat', no zarazil sa. Hannoken mal pravdu. Nebol dôvod skrývať svoje pravé úmysly. Skutočne hľadal Boha, veď...

„Kde je viera, tam je Boh,“ povedal kňaz a prehodil do seba zvyšok pohára.

Kapitánka Nazaršejvová oznámila cestujúcim Arkádie zlú správu. Porucha medzihviezdneho pohonu je závažnejšia, ako sa pôvodne zdalo, a oprava je nad schopnosti palubných technikov. Vzápätí dodala, že začali vysielat' núdzový signál popisujúci ich problém. Táto

správa väčšinu cestujúcich nerozrušila. Vedeli, že sa plavia po frekventovanej trase medzi Zemou a Luyten b a spoliehali sa, že jej signál čoskoro zachytí nejaká z obiehajúcich lodí. Otec Fabian takisto nepochyboval o tom, že Arkádii čoskoro pomôže najbližšie plavidlo, no každou pribúdajúcou hodinou, ktorou sa Arkádia bezmocne plavila vesmírom, v ňom rástol pocit neznesiteľnej straty času. Najsilnejšie sa v ňom tento pocit ozval vždy, keď jeho zrak spočinul na útlom červenom kufríku. Vtedy neodolal, kufřík otvoril a pri pohľade na úhľadne uložené projektory premýšľal, koľko miestností v kolóniách premenia na Božie chrámy.

O kolóniách pri Luytenovej hviezde vedel všetko, čo sa dalo vyčítať zo správ, reportáží či reklamných brožúr. Občas pred sebou žartoval, že si už nemôže dať vyšetriť zrak, pretože lekár by objavil mapu kolónií vypálenú v jeho sietnici. A rovnako ako žartoval, tak sa aj vážne zamýšľal, že jeho myseľ už dávno žije pri Luytenovej hviezde a len čaká, kedy za ňou príde aj Fabianovo telo.

Preto sa zo všetkých cestujúcich azda najviac potešil, keď sa im o pár dní opäť ozvala kapitánka Nazaršejvová, že zachytili odpoveď od neznámeho plavidla. Po jej správe začali cestujúci vyzeráť prichádzajúcu loď z vyhliadkovej paluby. Fabian sa zvyčajne stránil podobných prejavov spoločenského ošiaľu, no v tomto prípade urobil výnimku a spoločne s ostatnými hľadal na hviezdnom poli žiaru prichádzajúcej lode. Niekoľko dní nevideli nič okrem miliónov nehybných hviezd, až kým niekto neukázal na neprirodzené blikajúci objekt. Ako sa objekt zväčšoval, všetkým bolo jasné, že toto je plavidlo, ktoré zachráni Arkádiu.

Nikto však nevedel, o akú loď ide, a tak niektorí cestujúci ponúkali svoje tipy.

„Je to ťažobná loď z Alfa Centauri,“ ozvalo sa vedľa kňaza.

„Nie, nie. To je prieskumné plavidlo z Barnardovej hviezdy,“ oponoval sebavedomý ženský hlas.

Podobných odhadov pribúdalo, až kým sa loď nedostala do ich blízkosti a nevyšlo najavo, že žiadny z nich nebol správny. Neznáme plavidlo malo štvrtinu veľkosti Arkádie, malo jednoduché tvary a členenie prezrádzajúce, že má dve paluby. Bola to celkom obyčajná loď, až na to, že nepochádzala ani zo Zeme, ani zo žiadnej z ľudských kolónií.

Otec Fabian zvesil hlavu a pošepky zahrešil. Prítomnosť mimozemskej civilizácie ho neznepokojovala. Nešlo o prvý kontakt ľudstva s inou civilizáciou; nebolo to tak dávno, keď

archeologický výskum na Marse odhalil prítomnosť dávnej vyspelej civilizácie, či keď prieskumné tímy objavili v neďalekej slnečnej sústave pestré biotopy. Na otázku, či je ľudstvo vo vesmíre samé, dostalo niekoľko odpovedí, a tak prítomnosť tejto lode bola len ďalším potvrdením už známeho. Čo ho znepokojovalo, bolo, ako takéto stretnutie predĺži cestu do kolónií.

Správa o cudzej lodi sa bleskovo rozniesla po Arkádii a vyhliadková paluba sa o chvíľu naplnila na prasknutie. Otec Fabian v dave hľadal Mattiho Hannokena, avšak bez úspechu. Predstavoval si však, že je vo svojej kajute, tancuje do rytmov *levan polkky* a premýšľa, kde si vystaví zlatú mincu laureáta Pulitzerovej ceny.

Ako sa neskôr dozvedel, novinár nezaháľal a orodoval u kapitánky Nazaršejvovej, aby sa s loďou spojili. Avšak kapitánka Nazaršejvová, neoblomná kazašská matróna, dala viac na odporúčania technikov než na naliehanie nadmieru iniciatívneho novinára. Technici opäť zdôraznili, že oprava Arkádie je nad ich sily a že odporúčajú kontakt s neznámou loďou, pričom argumentovali aj tým, že ich v odpovedi preukázali, že pohon vedia opraviť. To, že správa bola v nedokonalnej angličtine zasa u niektorých členov posádky vzbudzovalo presvedčenie, že predsa len komunikujú s ľudskou posádkou.

Po dôkladnom zvážení sa kapitánka rozhodla vyslať k lodi – tá sa medzitým nehybne, ako dravec čakajúci na pohyb koristi, držala desiatky kilometrov od Arkádie – súhlas so spojením. Kým sa loď približovala, obe plavidlá si vymenili informácie o zložení atmosféry, tlaku vzduchu, teplote, vlhkosti a iných ukazovateľoch, ktoré by mohli znemožniť spojenie.

K samotnému kontaktu prišlo o pár dní neskôr, keď sa lode prepojili úzkym tunelom medzi ich vstupnými komorami. Kapitánka, tesne pred vstupom cudzincov na palubu Arkádie, nariadila vypratať vstupnú palubu od všetkých zvedavcov, aby pri kontakte bola len ona, jej najbližší dôstojníci a niekoľko strategicky rozmiestnených príslušníkov lodnej ochranky.

Cestujúci sledovali príchod v priamom prenose zo spoločenskej sály. Nechýbali medzi nimi otec Fabian a Matti Hannoken. Otca Fabiana príchod návštevníkov nezaujímal a považoval ich za zdržanie, no z bezpečnostných dôvodov mali byť všetci cestujúci na jednom mieste. Matti Hannoken sa na rozdiel od kňaza z príchodu cudzincov celý triasol. Raz Fabiana pri jednom ich rozhovore o plavidle chytil za plecia a zatriasol ním, akoby to bol škandinávsky zvyk, ako sa podeliť o radosť s ostatnými. Novinár veľmi ťažko znášal, že aj napriek jeho

záujmu, proseniu a neskôr aj uplácaniu nebol medzi prvými, ktorí na vlastné oči uvidia príslušníkov neznámej civilizácie.

Z opačnej strany sály sa ozvalo zhíknutie. Fabian zdvihol zrak a zbadal niekoho divoko mávať na obrazovku. Ostatní o chvíľu uvideli, že ukazoval na pomaly sa rozostupujúce pretlakové dvere. Otec Fabian chcel Mattimu niečo zašepkať, no ten sa medzitým presunul k hlavnej obrazovke. Chvíľu ho pozoroval, ako s doširoka otvorenými ústami zíza na obrazovku, no potom sa stratil v hlúčkiku ďalších zvedavcov.

Na palubu Arkádie vstúpilo šesť postáv. Kňaz na obrazovku dobre nedoviedel, no usúdil, že sa od ľudí príliš nelíšia. Ako kráčali ku kapitánke Nazaršejvovej, na obrazovke sa vynárali ďalšie detaily návštevníkov, ako ich priliehavé kombinézy, hladká alabastrová pokožka a prekvapivo ľudské hlavy. Jeden z nich zastal na krok od kapitánky a načiahol k nej otvorenú dlaň. Ochrankármí na okrajoch obrazovky myklo. Kapitánka Nazaršejvová načiahla ruku, no ihneď ju stiahla k sebe. Spoločenskou sálou prešla vlna hlbokých nadýchnutí.

„To nie je dobrý signál,“ skonštatoval niekto blízko kňaza. Kapitánka si však len stiahla rukavicu a návštevníkovi zovrela ruku.

Fabian uznal, že to bol výnimočný moment, no inak nejavil o návštevníkov záujem. Podľa toho, čo počul, návštevníci nezaháľali a ihneď sa pustili do práce. Vedomie skorého spojzdenia motora Fabiana na niekoľko dní upokojilo, až kým počas jednej omše nezbadal návštevníkov, ako nazerajú do kaplnky. Sprvu tomu neprikladal pozornosť, no ich návštevy sa začali opakovať a predlžovať. Spočiatku len nahliadali dovnútra, čo bol kňaz ešte ochotný tolerovať, no keď vstúpili a obzerali pestrofarebné projekcie, Fabian nedokázal v omši pokračovať, až kým neodišli. Zvyšok omše len v duchu hromžil na ich opovážlivosť a pýtal sa, prečo nepracujú na oprave lode a prečo chodia do kaplnky. Návšteva ho tak rozrušila, že na začiatku najbližšej omše dvere kaplnky zamkol.

Otec Fabian chcel vedieť, ako ďaleko sa nachádza Arkádia od Luyten b. Z palubného intranetu si síce stiahol a otvoril holografickú mapu preskúmaného vesmíru, avšak kvôli jej

všesmerovej orientácii a predvolenej kazaštine sa v nej nevedel orientovať. Keď pomocou rozsiahleho manuálu už-už našiel možnosť nastavenia jazyka, vyrušili ho otvárajúce sa dvere. Kňaz napäto zdvihol zrak. Myslel na to najhoršie, no odľahlo mu, keď uvidel, že návštevníkom je Matti Hannoken.

Fabian zatvoril mapu a pokrútil hlavou nad novinárovou nemotornou snahou prežehnať sa. Nezniesol pohľad na ďalšie Mattiho pokusy prežehnať sa, a tak mu vykročil naproti, podal mu ruku a spýtal sa, čo ho za ním privádza.

„Dostal som strašný smäd po Slove,“ odpovedal pobavene novinár.

Otec Fabian si už na jeho žarty zvykol, a tak mu opätoval podobnú odpoveď: „Ten smäd by som najprv skúsil uhasiť v bare. Vraj tam už vôbec nechodíte!“

Hannoken len mávol rukou: „Mal som veľa práce. Nahromadilo sa tu veľa príbehov!“

Novinár neklamal. Odkedy mu – po dlhom-predlhom presviedčaní – kapitánka Nazaršejvová dovolila zhovárať sa s návštevníkmi, trávil s nimi azda viac času ako technici. Jazyková bariéra, ktorá by sa pri stretnutí takéhoto druhu javila ako neprekonateľná prekážka, nakoniec akoby neexistovala. Kňaz už počul, ako si návštevníci z obsahu núdzového volania sekvenovali a zreprodukovali angličtinu.

„Dozvedel som sa toho veľa,“ Matti široko rozťahol ruky, „technologicky nás prevyšujú o stovky, možno aj tisícky rokov.“

Reportér pokračoval v rozprávaní a otec Fabian chápavo prikyvoval. Návštevníci ho nezaujímali, no z úcty k novinárovi si ho chcel vypočuť.

„Keď sme im povedali o niektorých našich poznatkoch o vesmíre, smiali sa. Nie výsmešne! Skôr srdečne, ako keď sa rodičia zasmejú na hlúposti, čo povedalo ich dieťa,“ Matti neobstál na mieste a pohľadom kĺzal po projektovaných vitrážach. Kňaz si uvedomil, že novinár mu ešte ani raz nepozrel do očí.

„Myslíme si, že kolonizáciou zopár planét robíme veľké pokroky, ale v porovnaní s nimi sme v začiatkoch. Oni osídlili celú svoju domovskú planétu aj okolité slnečné sústavy!“

„Tak potom im nemôže robiť problémy oprava našej lode!“ zvolal Fabian a dal si záležať, aby to povedal tónom, ktorý obsiahne všetko, čo si o návštevníkoch myslí.

„A ak to nevedia,“ pokračoval, lebo si vzápätí spomenul na ich nedávnu návštevu, „prečo neostali doma?“

Matti Hannoken zastal a prvýkrát pozrel kňazovi do očí: „Pretože ich vyhнали.“

„Vyhnali?“ spýtal sa Fabian, akoby sa niečo podobné na Zemi alebo v ľudských kolóniách nikdy nestalo, „a za čo?“

„To je to, o čom som chcel s vami hovoriť,“ novinár začal opäť nervózne prekračovať z miesta na miesto, „pri svojej práci urobili obyčajnú chybu. Myslím, že to nebolo nič závažné, ale ich kultúra na zlyhania nazerá inak a drakonicky ich trestá. Ak niekto urobí nejakú chybu, väčšinou sa s ním až do konca života ťahá nálepka nezodpovedného a nespoľahlivého jednotlivca. Ale tie najzávažnejšie zlyhania sú trestané vyhostením z domovskej slnečnej sústavy, tak ako táto posádka. V ich kultúre to vraj nie je nič nezvyčajné.“

Kňaz zachytil, že Matti rozpráva rozvážne, akoby svoje slová bral z rozpísaného článku. A aj keď bol jeho postoj k návštevníkom nemenný, zmienka o vyhostení v ňom oživila spomienky: „Podobné tresty som videl v niektorých kmeňových spoločenstvách. Je to v podstate trest smrti. V divočine nikto sám neprežije.“

„A vo vesmíre, v tom temnom lese, dvojnásobne nikto,“ nadviazal Matti a po krátkej odmlke pokračoval, „a oni to vedia a ochotne prijímajú svoj osud, lebo naozaj veria tomu, že urobili chybu.“

Fabian sa posadil na jednu zo stoličiek v prednom rade a pretrel si bradu: „Asi ide o zaužívanú tradíciu, proti ktorej sa nedá protestovať.“

Dvojica chvíľu mlčala. Fabian uvažoval, aké to musí byť, byť vyhnaný z domova bez možnosti vrátiť sa. Niekde v hĺbinách jeho vedomia sa sformovala otázka, či je vyhnanec iba ten, ktorého vyženie iní, alebo aj ten, kto sa z domova vyženie sám.

Z hľadania odpovede ho vytrhol Matti Hannoken: „Z vlastnej skúsenosti viem, že protestovať sa dá proti všetkému. Oni však neveria, že sa im dá nejak pomôcť a v podstate čakajú na smrť. Opakovane hovorili, že nechcú zomrieť, ale tiež nevedia, ako by mohli svoje chyby odčiniť. Nie je to príšerný osud?“

Fabian mimovoľne pokýval hlavou.

„Keď mi o tom hovorili, pýtal som sa samého seba, či im nedokážeme nejako pomôcť. Po dlhom premýšľaní mi napadla jedna vec.“

„Ako im chcete pomôcť? Vraveli ste, že sme pod ich úrovňou.“

Novinár horlivo prikývol: „Áno, po technologickej ani vedeckej stránke im nemáme ako pomôcť.“

Novinár začal koktať, a tak kňaz pri jeho ďalších slovách spozornel.

„Máme však niečo iné,“ neisto pokračoval Matti.

„A čo také, víno z hydroponických plantáží?“ zasmial sa kňaz dúfajúc, že jeho tip bude pravdivý, pretože si na okamih spomenul na návštevníkov nazerajúcich do kaplnky. Matti sa tiež zasmial, no jeho smiech hneď utíchol a jediný, čo ostalo, bol previnilý pohľad.

Kňaz vstal, pozrel novinárovi do očí a čo najväznejšie prehovoril: „Hannoken, čo ste im povedali?“

Matti Hannoken ustúpil pár krokov dozadu: „Nič konkrétne. Len to, že na palube je niekto, kto je v kontakte s osobou, čo stvorila vesmír a ktorá im dokáže odpustiť všetky ich chyby.“

Novinárove slová vytlačili z kňazovej hlavy všetko, čo tam doposiaľ bolo; spomienky, vedomosti, sny, schopnosť rozprávať aj jeho vlastné meno. Musel sa posadiť. Nahmatal najbližšiu stoličku a celou váhou sa na ňu zviezol. Po chvíli sa ticho zasmial. Toto je vtip, pomyslel si. Hannoken určite takýmito absurdnými otázkami testuje svoju bláznivú hypotézu o tom, či by boli cestujúci ochotní pomôcť cudzincom. Určite sa pýtal aj barmana, či by im nalial ten najdrahší alkohol. S vedomím, že to je vtip, vstal.

Novinár si medzitým obhliadal vitráže. Keď zbadal vstávajúceho kňaza, obrátil sa k nemu a bez váhania sa spýtal: „Čo na to hovoríte? Pomôžete im?“

Nebol to vtip! Kňazom začal lomcovať hnev: „A ako by som im mohol pomôcť?“

„Rozhrešením!“ zvolal novinár, „veď im dokážete odpustiť ich omyly a hriechy. Celkom jednoducho!“

„Celkom jednoducho,“ posmešne zopakoval Fabian, pričom si dal záležať na napodobení škandinávského prízvuku, „ako vám to vôbec napadlo, myslíte si, že dokážem...“

Vtom sa zarazil. Nechcel dať novinárovi námet na kontroverzný odsek. Kým hľadal slová, vystúpil k rečníckemu pultu, aby bol aspoň takto nad novinárom.

„Nepoznajú koncept náboženstva,“ prehovoril k nemu zospodu Matti, „nikdy im nenapadlo pozrieť sa na nebo a zamyslieť sa, či nad nimi nie je niekto vyšší. Nemohli uveriť tomu, čo som im o Bohu hovoril. Sú síce vedecky vyspelí, ale v poznaní majú isté... medzery. A tie zaplnil váš... nadriadený.“

Kňaz sa oprel o rečnícky pult: „Veľký Matti Hannoken, evanjelista medzihviezdneho veku! Zahrávate sa s vecami, o ktorých nič neviete.“

„Akože nie? Veď všetko podstatné ste mi povedali. O tom, ako chcete pomáhať ostatným...“

„Ľudom,“ skočil mu do reči Fabian.

„Nie je to jedno? Nehovorili ste, že ste sklamaní z ľudí a ich nezájmu o vieru? A neprejavujú oni záujem?“

„Na základe vašich lží.“

„Chcete tým povedať, že...“

„Nie-nie-nie,“ kňaz rázne pokrútil hlavou, „do tejto pozície ma nedostanete... Ako nekresťanom im nemôžem dať rozhrešenie.“

Matti sa postavil pred provizórny oltár a pozrel Fabianovi priamo do očí: „Nemôžete, alebo nechcete? Chcete ich od seba odohnať ako všetkých tých mladých, mešťanov, technikov Arkádie a vôbec všetkých, čo nespĺňali vaše očakávania?“

Otcovi Fabianovi po týchto slovách stiahlo srdce. Na okamih zvesil hlavu a potom pozrel na novinára: „Hannoken, nepovedal som vám ešte jeden dôvod, prečo som opustil Zem.“

Novinár nastavil ucho, metaforicky aj doslovne.

„Pretože tam bolo priveľa ľudí ako vy, pre ktorých bola viera iba krátkodobá zábavka alebo objekt skúmania. Už som sa nedokázal prizerať ako povýšeneckí ministri, rôzni egocentrickí influenceri a novinári, ktorí si myslia, že poznajú všetku múdrosť sveta, merajú a vážia vieru a vedú siahodlhé diskusie o tom, či je potrebná. Ak niekto zabil Boha a otrávil mysle ľudí, o ktorých hovoríte, že som ich odohnal, boli ste to vy, váš cynizmus a pocit morálnej nadradenosti. Čo myslíte, ako dlho by *im* trvalo, kým by začali spochybňovať vieru a pýtať sa

načo vôbec je?“ Fabian odstúpil od pultu a zostúpil po schodoch dolu. Potreboval sa hýbať, aby nedal poznať, ako sa trasie.

Matti stál na mieste a pohľadom sledoval kňaza. „Rozumiem vám,“ hovoril s jemu nepodobnou rozvahou, „ľudia ako ja niekedy naozaj chceli zabiť Boha, lebo sme videli, koľko utrpenia sa kvôli nemu na svete udialo. Ale bolo to aj tým, že sme vieru nepotrebovali. Mali sme všetko a nič nás netrápilo. Na čo by sme ju potrebovali?“

„Ale oni,“ kývol rukou ku dverám kaplnky, akoby tam mali stáť návštevníci, „Boha potrebujú viac ako ktokoľvek iný vo vesmíre. Oni vieru potrebujú k prežitiu. Áno, v kolóniách možno nájdete ľudí hladných po Bohu, ale zachránite tam niekomu život?“

S týmito slovami novinár odišiel a kňaza nechal v kaplnke osamoteného s jeho myšlienkami.

Fabian nasledujúce dni zotrval len v kaplnke. Nie kvôli návštevníkom, ale kvôli Mattiho slovám. Tie ho zasiahli hlboko do miest, kam ešte nemal odvahu nazrieť. V jednu noc, krátko po ich stretnutí mu tieto slová nedali spať. Pred očami mu defilovali zástupy ľudí, ktorým nebol duchovným sprievodcom, ale sudcom, rozhodujúcim, či sú hodní Božej milosti. Spomenul si na všetky miesta, kde pôsobil a na to, koľkokrát v žiadostiach o preloženie napísal, že miestni nemajú cit k viere. Tieto spomienky doliehali na jeho vedomie a niesli so sebou jednu otázku: *Bol si dobrý kňaz?*

Fabiana pred zodpovedaním tejto otázky vyrušil hluk vychádzajúci z kaplnky. Vyskočil z postele a pozorne načúval. Dvere kaplnky predsa vždy zamykal a bez kódu sa do nej nikto nemohol dostať. Chytró si obliekol sutanu a vykročil k dverám oddeľujúcim kaplnku od jeho provizórnej kajuty. Na obranu schmatol cestou prvé, čo mu prišlo pod ruku: stolnú lampu. Potichu otvoril dvere, vkročil do kaplnky a v žiare simulovaného večerného svitu prenikajúceho cez vitráže uvidel pol tučta narušiteľov nočného pokoja. Sedeli v poslednom rade a mlčky pozerali na kríž premietaný na zadnej stene kaplnky.

Neveriacky vykročil k návštevníkom. Keď k nemu obrátili zrak, trhli sebou. V jeho hlave zazvonili novinárovo slová. *Trhal sebou každý, koho som stretol.* Vtom si uvedomil, že v rukách ešte stále zvierá lampičku, ktorou bol pripravený odohnať každého, kto sa opovážil

vstúpiť do jeho kaplnky. Kňazovi sa zatočila hlava. Pustil lampu na zem a oprel sa o najbližšiu stoličku.

„Prišli sme sa učiť,“ prehovoril jeden z nich.

„O čom?“ spýtal sa po chvíli kňaz. Ťažko sa mu rozprávalo.

„O odpustení a o všetkom, čo ste hovorili,“ nadviazal ďalší.

Kňaz, ešte stále opretý o stoličku, sa s ťažkým odfukovaním pozeral na dlážku, a tak stratil prehľad o tom, kto hovorí.

„Chceme vedieť vaše tajomstvá. Chceme vedieť ako...“ rázne prehovoril niekto z nich, no potom sa zarazil.

„Ako sa dá zbaviť viny,“ pohotovo ho doplnil ďalší.

Otec Fabian sa zrútil na zem. Nohy mu nepodlomila únava, vysoký tlak či hnev, ale spomienky. Spomienky na všetkých ľuďoch, čo od neho žiadali to isté a ktorými opovrhoval, lebo neprejavovali vieru, akú si predstavoval. Tých spomienok bolo toľko, že spoločne vyformovali mozaiku, z ktorej sa dala vyčítať odpoveď na jeho predošlú otázku: *Nebol si dobrý kňaz.*

Návštevníci sa k nemu pohotovo nahrnuli. Opatrne ho nadvihli, posadili na najbližšiu stoličku a spýtali sa, či je v poriadku. Pokýval hlavou a aby ich uistil, že mu fyzicky nič nie je, vstal a urobil niekoľko krokov. Ale duševne bol rozorvaný. Prečo mal také vysoké nároky na veriacich? Prečo tak trestal a odsudzoval zvedavosť? Nebola práve tá základom viery?

„Budete nás učiť?“ z myšlienok ho vytrhol jeden z návštevníkov.

Otec Fabian sa k nim otočil. Opäť sedeli a pozerali na kríž. V spomienkach sa vrátil k smrteľnej posteli svojho bratranca a uvedomil si, že ho nikdy nepočúvol. S vedomím, že premrhal celý svoj život, zaboril hlavu do dlaní.

O chvíľu zdvihol zrak – uslzený a začervenaný – a mlčky pozeral na návštevníkov. *Šíriť Slovo*, zaznelo mu v ušiach. Nebolo jedno, či to bude pod lúčmi Luytenovej hviezdy alebo v prítomí provizórnej kaplnky? Kňaz si utrel slzy do rukávov a súhlasne pokýval hlavou.

Ešte v tú noc šestici návštevníkov rozprával o viere. Najprv inštinktívne vykročil k rečníckemu pultu, no zarazil sa a posadil sa oproti nim. Nakoniec bol rád, že ostal sedieť, lebo tak dlho ešte nerozprával. Začal príbehom o vzniku sveta, pri ktorom namietali – avšak nevelmi presvedčivo – že vesmír vznikol výbuchom absolútnej koncentrácie masy predošlého vesmíru. Vymieňali si neveriacke pohľady pri príbehu o stvorení prvých ľudí a zhrozene krútili hlavou, keď ich Boh vyhnal z raja. Užasnuto počúvali, ako Noe postavil Archu a zachránil tak ľudí a zvieratá pred potopou. S úľavou si vydýchli, keď Boh zadržal Abrahámovu ruku, a napätí sa držali za ruky, keď Fabian hovoril o ceste Židov cez púšť. A nakoniec, so slzami počúvali o umučení a ukrižovaní Ježiša Krista. Fabian potom odpovedal na nekonečný rad ich otázok o tom, kde je Izrael, kto boli Rimania alebo čo je to hriech. Inokedy by sa na tieto otázky zlostil a považoval by ich za prejav nedostatočnej viery, no teraz ich vnímal ako stavebný materiál mostov medzi nimi a Bohom.

Hovorili až do skorého rána, a tak Fabian navrhol krátku prestávku. Návštevníci si medzitým so záujmom listovali v Biblii, no najviac ich zaujal projektor. Keď si Fabian všimol ich zvedavé pohľady, projektor ovládaním spustil nižšie a pokynul im, že si ho môžu obzrieť. Návštevníci neváhali a začali ho skúmať. Dokonca im ukázal kufrík plný rovnakých projektorov, čo im – ako očakával – vyrazilo dych. Netrvalo dlho a našli nastavenia projekcií. S úžasom pozerali, ako sa bývalá brífingová miestnosť mení z parížskeho Notre Dame cez Svätopeterskú baziliku, Milánsky dóm, Dóm svätého Štefana, Hallgrímurov kostol, Katedrálu svätého Víta, až na Katedrálu Zjavenia Panny Márie. Otec Fabian sa vzdialil a so srdečným úsmevom sledoval, ako sa príslušníci niekoľkonásobne vyspelejšej civilizácie bavia na obyčajnom projektore.

Miestnosť odrazu preťal silný záblesk. Šestica sa mykla, až im projektor spadol na zem. Pestrofarebné vitráže nahradila nudná šed' osvetlená mdlým neónovým svetlom. Kňaz sa otočil k zdroju záblesku. Matti Hannoken zložil fotoaparát a ospravedlnil sa za vyrušenie. Bolo to prvýkrát, čo sa videli od ich posledného stretnutia, a tak nevedel, ako reagovať. Usúdil, že najlepšie bude mlčať. Ako novinára poznal, onedlho sám prehovorí.

Fabian sa nemýlil. Už za okamih počul škandinávskym prízvukom pokrútenú angličtinu: „Vyzerá to, že ste zmenili názor.“

Kňaz len súhlasne pokýval hlavou.

„To je dobre,“ pokračoval novinár a urobil ešte jeden rýchly záber, „dobre, že ste to stihli.“

„Stihli? Čo tým myslíte?“ spýtal sa Fabian.

Matti na neho prekvapene pozrel: „Vy to neviete? Motory sú opravené. Pozajtra urobíme skok do hyperpriestoru a zvyšok cesty budeme už len brzdiť.“

„Tak skoro?“ vyhrkol kňaz. Návštevníci zrejme počuli, o čom sa rozprávajú, lebo k nim pristúpili a potvrdili Mattiho slová.

Fabian na sebe nechcel dať znať rozrušenie, no jeho hlas sa i tak mimovoľne chvel: „Kam teraz pôjdete?“

„Nevieme,“ odpovedal jeden zo šestice.

„Tak poďte s nami! Luyten b musí byť dostatočne ďaleko od vášho domova a čohokoľvek, čo ste tam urobili,“ naliehal kňaz.

Ďalší len pokrútil hlavou: „Naše chyby nás sprevádzajú všade, kam ideme a všade nás čaká to isté.“

„A čo také ste urobili, že vás vyhnali z vlastného domova?“ vybuchol otec Fabian. Už dávno sa naučil, že trestancov sa nikdy nemá pýtať, čo urobili, no nemohol si pomôcť. Potreboval vedieť, čím sa tak previnili, že im nikto nemôže odpustiť.

Návštevníci si vymenili pohľady a skôr ako prehovorili, Fabian sa pripravil, že si vypočuje niečo, čo nikdy nechcel počuť: „Nenaplnili sme ťažobné kvóty a spomalila sa tým výroba v domovskom svete.“

Ďalej už o svojom pochybení nehovorili, no povedali dosť na to, aby Fabian začal konať. Počkal, kým bude na palube hlboká simulovaná noc a návštevníkom odoslal správu, aby za ním prišli na dohodnuté miesto. Keď tam kráčal zatemnenými chodbami Arkádie, na okamih sa zastavil pred kajutou Mattiho Hannokena. Už-už chcel zaklopať na jeho dvere, no nakoniec pokračoval ďalej.

Miesto, kde sa mal s návštevníkmi stretnúť, bola wellness časť lode. Wellness na palube Arkádie bola skromná – dve výrivky, sauna a jeden skromný bazénik –, no kňazovým úmyslom postačovala.

Keď za ním návštevníci prišli, uvideli ho, ako stojí po pás v bazéne. Pri pohľade na neho vydali slová, ktoré ho uistili, že koná správne: „Ján Krstiteľ.“

„Ján Krstiteľ,“ zopakoval kňaz a naznačil, aby pristúpili bližšie k okraju bazéna.

„Znamená to, že...“ nesmelo sa spýtať jeden z nich.

„Áno,“ prerušil ho kňaz a naznačil, aby vošli.

Prvý z nich vstúpil do bazéna. Opatrne, skoro až nedôverčivo sa brodil ku kňazovi, a keď ho chytil za ramená, trochu sebou trhol. Po uistení sa, či sa chce stať kresťanom, ho ponoril do vody. Ostatní sa mykli smerom k ich ponorenému súkmeňovcovi, no upokojili sa, keď ho kňaz vytiahol nad hladinu. Fabian mal v tom krátkom momente príležitosť všimnúť si, ako sa jeho navonok hrubý zovňajšok zjemnil výrazom úľavy, zrejme univerzálnej naprieč hviezdami.

Keď otec Fabian pokrstil všetkých návštevníkov, ostal vo vode a pozeral sa, ako sa novopokrstení objímajú a smejú. Obklopený cudzincami s novými začiatkami sa aj on sám ponoril do vody, aby pocítil to, čo oni.

Odchod návštevníkov prebehol rýchlo a bez emócií. Prešli do svojej lode, otočili ju a začali sa vzdďaľovať od Arkádie. Tých pár ľudí, ktorí sledovali ich odchod – vrátane otca Fabiana – inštinktívne prižmúrili oči, keď sa na odlietajúcej lodi rozžeravili motory medzihviezdneho pohonu. O pár hodín mala Arkádia spustiť svoje sfunkčnené motory, a tak sa kňaz spoločne s väčšinou cestujúcich presunul do hibernačných kójí. A podobne ako ostatní aj on sa nechal zobudiť, keď ku kolóniám ostávalo len pár týždňov cesty. Čas trávil slúžením omši, avšak pri žiadnej mu počet veriacich už neprekážal. Nevadili mu už ani jednoduché otázky o viere, množiace sa s príchodom na Luyten b, a pokojne na ne odpovedal. Dokonca navštívil technikov na strojovej palube a pozval ich odpočinúť si do Božieho ticha.

Zo zaužívaného stereotypu ho opäť vyrušil Matti Hannoken. Tentokrát za ním neprišiel s kvantom otázok o živote či s nepredstaviteľnou prosbou, ale so žiadosťou, aby si prečítal jeho článok.

„Zásadne nikomu neukazujem rozpísané články, ale v tomto prípade musím urobiť výnimku. Váš názor je pre mňa dôležitý,“ s týmito slovami mu novinár odoslal do jeho osobnej schránky článok a odišiel.

Otec Fabian si chcel článok ihneď prečítať, ale jeho názov – *Rozhrešenie otca Fabiana* – ho od čítania dlho odrádzal. Avšak s blížiacim sa priletom sa jedného večera posadil do predného radu v kaplnke a začítal sa doň. Po prečítaní si s novinárom dohodol stretnutie hneď na ďalší deň.

Dvojica sa opäť stretla v lodnom bare. Zhodou okolností pri tom istom stole a pri tom istom okne ako naposledy, no tentokrát z neho okrem miliónov hviezd mohli pozorovať zväčšujúcu sa planétu Luyten b. Na stole ich opäť čakala fľaška vína; jej veľkosť však napovedala, že zásoby alkoholu na Arkádii sa dramaticky zmenšili.

„Čo hovoríte na článok?“ bez okolkov sa spýtal novinár.

„Asi ste mi dali zlú verziu,“ rovnako priamo nadviazal kňaz, „tej mojej chýba záver.“

Matti Hannoken sa usmial: „Máte správnu verziu. Záver som ešte nenapísal. Dúfal som, že mi s ním pomôžete.“

„Matti,“ kňaz si vzdychol, „nikdy som žiadne články nepísal. Neviem, ako by som vám mohol pomôcť.“

„Nejde ani tak o štylistiku, ale o hľadanie odpovede na to, čo sa stalo s návštevníkmi.“

Otcovi Fabianovi preblesli pred očami udalosti posledného mesiaca.

„Rovnako ako vy, neviem, kam odišli ani čo budú robiť,“ povedal napokon.

„Presne tak, nič nevieme. Reportáže však majú jasný záver, či už je to rozpletenie korupčnej siete, odhalenie násilníkov či upozornenie na nejaký problém. Novinárčina nie je beletria. Nemôžeme sa spoliehať, že čitateľ si prázdne miesta doplní sám.“

„Tak článok uzavrite ich odchodom,“ navrhol kňaz.

„A to vám nepripadá... nudné? Strávili tu s nami takmer mesiac a oboznámili sa s celkom novými myšlienkami. Takéto niečo stojí minimálne za úvahu.“

„Rozumiem,“ kňaz si pošúchal bradu, „ako vás poznám, určite máte nejakú úvahu pripravenú.“

Kňaz ani nestihol dopovedať a novinár súhlasne pokýval hlavou: „A jej problém je, že príbeh neuzatvára pozitívne.“

„Takže chcete počuť niečo pozitívne?“

„Skôr by som sa chcel úprimne pohovárať. Viete, najviac sa obávam, či sa z tohto stretnutia nevyvinie niečo zlé. Získali tu úplne nové myšlienky a predstavy, ktoré sú v rozpore s ich kultúrou. Nechápte ma zle, ich systém drakonických trestov je barbarský, ale predsa...“ novinár sa odmlčal a zamyslene pozrel von oknom.

„Obávate sa, že sa vrátia domov?“ otec Fabian sa posledné dni pýtal samého seba to isté.

„A čo si myslíte vy, vrátia sa?“ Matti mu otázku vrátil.

„A keby áno, tak čo? Dal som im duševnú výbavu určenú len pre jednotlivcov.“

„Neveríte, že by sa kresťanstvo dokázalo rozšíriť do ich celého sveta?“

Otec Fabian si už zvykol, že Mattiho zákerné otázky patria k jeho profesii.

„Neverím,“ kňaz začal hovoriť čo najsebavedomejšie, akoby chcel o svojom názore presvedčiť novinára aj seba, „že šesť jednotlivcov dokáže rozšíriť našu vieru.“

Novinár zodvihol obočie: „Koľko mal Kristus apoštolov a aké náboženstvo sídli v bývalom strede Rímskej ríše?“

Fabian so vzdychnutím pokrútil hlavou: „Porovnávaté dve úplne odlišné veci. Kresťanstvo sa v tej dobe šírilo vďaka odkazu Kristovho ukrižovania a zmŕtvychvstania. Šírenie viery bolo podložené obetou, o ktorej hovorili jeho učeníci. V prípade našich návštevníkov čosi také chýba.“

Matti Hannoken sa opäť odmlčal. Bolo na ňom vidieť, že diskusia s kňazom mu dáva zabráť – čo Fabiana vnútorne tešilo –, no nevzdával sa a o chvíľu opäť prehovoril: „Naozaj to chýba? Od malička žijú v strachu pred vyhnanstvom, najkrutejším trestom v ich spoločnosti. Keď sa

naozaj stanú vyhnancami a hrozí im smrť, narazia na niekoho, kto im odpustí ich hriechy. Možno nič neobetovali, ale myslím, že zažili podobne nepredstaviteľný zázrak ako Kristovi nasledovníci. Ak sa s touto skúsenosťou vrátia domov a rozšíria ju, môžu zmeniť celú ich spoločnosť.“

Aj otec Fabian mal čo robiť, aby kontroval Mattiho poznámkam: „Spomínali ste dvanásť Kristových apoštolov. Kresťanstvo však rozšírilo do sveta omnoho viac Kristových nasledovníkov. A ešte viac bolo takých, čo neuspeli, lebo ich mučili alebo priamo zabili. Oni na tom môžu byť podobne. Nevraveli, že ich svet má mimoriadne pevnú hierarchiu?“

„A nie je práve to dôvod, prečo by kresťanstvo malo u nich úspech? Nebolo kresťanstvo oproti ostatným náboženstvám s komplikovanými pravidlami a mnohými božstvami úspešné práve vďaka svojej jednoduchosti?“

Matti pokračoval: „A teraz sa môžu vrátiť s myšlienkami, ktoré protirečia ich spoločnosti. Pripadá mi, akoby sme na nich vypustili, s prepáčením, vírus.“

„Vírus?“

„Vieru,“ upresnil Matti, „začne sa medzi nimi šíriť slovo o osobe, ktorá ich zbaví viny, až zachváti celý ich svet. A potom čo? Premenia svoj svet na náboženskú teokraciu? A keď urobia poriadky u seba doma, neuprú zrak aj niekam inam? Nebudú chcieť navštíviť alebo si privlastniť rodisko ich nového spasiteľa? A vôbec, čo na to cirkev? Nestačilo, že bojovala s reformátormi, inými vyznaniami či rôznymi slizkými charizmatickými kazateľmi a teraz bude musieť súperiť s jasnou a oddanou cirkvou?“

Fabianovi preblysla myslou predstava takéhoto stretu. Všetky vesmírne ambície a pozemské dedičstvo ľudstva by mohli byť touto civilizáciou nemilosrdne udupané. Ak bežné prehrešky trestajú tak kruto, ako by potrestali civilizáciu, ktorá podľa nich neverí v ich novoobjaveného Boha tak, ako by mala?

Kňazovi prebehol mráz po chrbte. Nechcel však, aby to ktokoľvek zbadal, a tak sa narovnal a usmial: „Rozumiem. Chcete ma obviniť z galaktických náboženských vojen.“

„Nie, z toho by som bol rovnako vinný. Ak nie viac.“

„Určite,“ zašomral kňaz, „hneď mi mohlo napadnúť, že ak sa niekto dostal ku kódu od kaplnky, boli ste to vy.“

„Vôbec neviem, o čom hovoríte!“ zvolal so smiechom novinár.

„Pozrite sa, Hannoken,“ vrátil sa Fabian k jadrú veci, „nevrahím, že vaše úvahy nie sú namieste, ale predbiehate. Ešte raz si povedzme, kto to bol. Na základe útržkov našej reči dokázali replikovať celý náš jazyk. Ich poznatky o vesmíre prevyšujú naše najdivokejšie teoretické koncepty. Dokázali kolonizovať celú svoju a príľahlé slnečné sústavy. Podľa Kardašovovej škály...“

Matti Hannoken uznanlivo vytiahol obočie.

„Urobil som si domácu úlohu. Podľa tejto škály patria k civilizácii druhého typu, a tá je schopná využiť energiu celej svojej slnečnej sústavy. Na takú vysokú úroveň sa nedostanete bez vedeckého pokroku, dôslednej organizácie využívania zdrojov a komplexnej infraštruktúry, čiže všetkého, čo potlačilo vieru na Zemi.“

Novinár sa poškriabal na hlave: „Ak ste proti vedeckému pokroku, prečo sedíte na medzihviezdnej lodi?“

„Nie som proti vedeckému pokroku. Oceňujem ho, no zároveň musím povedať, že je to niečo, čo z nášho sveta vyhnalo tajomno a vytvorilo prostredie, v ktorom sa viera už nedá budovať. Ako by sa náboženstvo uchytilo v ich spoločnosti?“ otec Fabian mal pocit, že presvedčil obidvoch.

Matti Hannoken mlčal. Čakal, že mu bude oponovať alebo mu položí nejakú zákernú otázku, no namiesto toho sa len mlčky pozeral na zväčšujúcu sa planétu. Luyten b už vypíňal takmer polovicu výhľadu.

„Prečo tak veľmi chcete, aby neboli úspešní?“ spýtal sa novinár, pričom neodtrhol zrak od planéty.

Kňaz už nemal silu zhovárať sa s novinárom. Novinárčina niekedy môže byť ako beletria, pomyslel si. Ešte chvíľu tam sedeli a pozerali sa na planétu, na ktorej plánovali stráviť zvyšok svojich životov.

Novinár potom odvrátil zrak od planéty a zmenil tému: „O chvíľu začneme s pristávacím manévrom.“

„Kam povedú vaše prvé kroky?“ opýtal sa kňaz.

„Budem hľadať nové príbehy. Zo správ som sa dočítal o konflikte ťažiarov a ochrancov prírody. A vy?“

„Na miestny farský úrad,“ z pamäte sa mu vynorili návštevníci, „a nechať sa nájsť veriacimi.“

„Na veriacich,“ Matti zodvihol pohár.

„Na príbehy,“ pridal sa kňaz a štrngli si pohármi.

„Ten farský úrad mi pripomína –,“ novinár zvrátil čelo, „váš projektor je už opravený?“

„Áno,“ kňaz sa na chvíľu zarazil nad novinárovou pamäťou, „nebolo to nič náročné.“

„A keby aj bolo, veď máte plný kufrík náhradných,“ zasmial sa novinár.

Fabian súhlasne prikývol. Ešte chvíľu sa nezáväzne zhovárali a potom sa pobrali do svojich kajút, aby sa pripravili na pristávanie. Ešte predtým ako sa Fabian pripútal, otvoril kufrík s projektormi. Posledné dni doň nazeral s nádejou, no po dnešnom rozhovore s Mattim v ňom tento pohľad vzbudil aj isté obavy. Hlasne si vzdychol, kufrík zatvoril a dôkladne zamkol, aby sa nikto nedozvedel, že je prázdny.